

megnyitását és annak is jeleit adja, hogy az intézet kellő elhelyezéséről gondoskodni akar és fog már a legközelebbi jövőben; mert végtére is ha a magas kormány azt látja, hogy ő megteszi a maga részéről minden szükséges áldozatot, de a közönség, melynek érdekében áldoz, folyton a semmittevés terén áll és kötelezettsége teljesítésének még csak jelét sem adja, lassankint azon hiedelemre jut, hogy mi a sült galambot várjuk.

Fel tehát polgártársak, segítsünk bajunkon! akkor Isten is segíteni fog rajtunk.
Szénelgető.

Elnöki jelentés.

a „Kecskeméti jótékony nőegylet“ 1873. Május 25-én tartott 3-ik évi rendes közgyűlésén.

(Vége.)

Miután pedig a három év, melyre a nőegylet alakult, már e folyó május havában lejár, az iránt is kívántunk gondoskodni, hogy az egylet életét és működését úgy egyesek, mint a társadalom érdekében tovább folytathassa.

Kiküldött bizottság indokolt véleményes jelentése alapján az egylet újra alakulását, illetve fennállását, további 6 évre elhatároztuk.

Minnek folytán az aláírási íveket kibocsátottuk s az elnökség a választmányi tagokból bizottságokat alakítva, az új tagok aláírását tizedenkint végrehajtottuk.

Egyszermind a nőegylet alapszabályait az újra alakulás folytán s a 3 éves működés alatt szükségesnek beismert némi módosítás alá vettük.

S mindezeket a jelen közgyűlés elé tudomás és jóváhagyás végett beterjesztjük.

Végül még azt jegyzem meg: hogy ez évben a tagok száma 551 volt.

Midőn az elnöki jelentést bezárom, csak röviden — mert a pénztári kimutatás e jelentésben részletesen úgy is előfordul — megérintem: hogy három évi működésünk alatt segélyezésre fordított: 1870/1-ik alakulási évünkben 10 frt, 1871/2-ik évben 217 frt. 80 kr, 1872/3-ik évben 858 frt. 70 kr. Összesen: 1086 frt. 50 kr.

E kiadásunkkal szemben szabadjon kiemelnünk: hogy e három év alatt tőkeszereményünk kamatait is érintetlenül hagyva, tőkésítésre fordítottuk s ma a tőkevagyon 6162 frt. 43 krt tesz.

Legyen szabad hinnünk, hogy hivatásunknak — többek elismerésreméltó, bölcs támogatása mellett — folyvást kitelhető ügyszeretettel és jóakarattal megfelelni iparkodtunk, hogy a becses bizalmat, mely irántunk az egylet által nyilvánult, lehetőleg kiérdemljük.

Ha azonban mindemellett is némi mulasztást követtünk volna el, vagy nem a közóhajnak megfelelőleg intézkedtünk volna, kegyes elnézést kérünk. De egyről biztosíthatjuk a nőegylet t. c. tagjait: azon önzetlen szívből fakadó ügyekzettről

t. i., mely bennünket a nőegylet jótékony céljainak előmozdítása, s általában felvirágzása iránt mindenkor vezérelt.

Fogadják hálás köszönetünket mindazok, kik az egyletet jótékony céljai elérésében akár tényleges segélyezésükkel, akár erkölcsileg támogatni kegyeskedtek.

Isten áldása a nőegyleten!!

Horváth Döméné,
egyleti elnök.

II.

Az egyleti pénztár állása. Bevételek: 1) 187¹/₂-ről pénztári maradvány 19 frt. 23 kr. 2) Alapító díjakban 120 frt. 3) Részvény díjakban 318 frt. 4) Tőke kamatokban 405 frt. 51 kr. 5) Ajándékokban 127 frt. 30 kr. 6) Tombola-játék jövedelmében 313 frt. 60 kr. 7) Jótékony előadás és táncestély 352 frt 81 kr. Összesen: 1,656 frt. 45 kr. Kiadás: 1) Tőkésítésre 505 frt. 51 kr. 2) Helyiség és szolgálat 121 frt. 3) Beruházás 4 frt. 4) A Kecskeméten felállítandó árvaház javára 300 frt. 5) A pesti népszínházra alapítvány 313 frt. 60 kr. 6) Jutalmazás és jutalomdíjra 53 frt. 60 kr. 7) Egyesek segélyezésére 218 frt. 8) Vegyesek 130 frt. 01 kr. Összesen: 1,645 frt. 72 kr. Készpénz a pénztárban 10 frt. 73 kr. Összesen 1,659 frt. 45 kr. Egyleti vagyon: 1) 6% kamatozó tőkében takarékpénztárilag kezelve 5,884 frt. 92 kr. 2) Ezek után eső kamatok Junius 1-ig 143 frt. 78 kr. 3) Alapító díj követelésben 57 frt. 4) Részvénydíj követelésben 96 frt. 5) Készpénz a pénztárban 10 frt. 73 kr. Összesen: 6,162 frt. 43 kr.

III.

A „Nőegylet“ javára tett ajándékozások 187²/₃-ik évben. Hidegh Katalin 25 kr., N. N. 5 kr., N. N. 1 frt, Lakos Lászlóné 1 frt, Szt. Tóth Lászlóné 1 frt, az izraelita Nőegylet 25 frt, Gyenes Imre 2 frt, Gyenes Sándor 3 frt, Klingert Vilmos 1 frt, Schwarc Dávidné 20 kr, Kovács Lászlóné 6 frt, főtiszt. Bogyó Pál 50 frt, Fantó Matild 2 frt, Schwarc József 10 Schwarc Józsefné 2 frt, Pfeiffer Jakabné 2 frt, özv. Ipacs Imréné 1 frt; összesen: 127 frt. 30 kr.

Kormos Antal rablógyilkossági bűnügye.

Kir. törvényszékünk feny. osztályának f. hó 5-én tartott ülésében érdekes bűnügy tárgyalatott le nagy számú hallgatóság jelenlétében. A tényállás röviden a következő:

Kormos Antal, bánát-sz.-miklósi születésű és mint törvénytelen gyermek anyja nevét viselve, Kecskeméten nevedekett eszmadia legény, miután a 8-ik huszár ezredtől elbocsátott, folytonos kóborlásai közt mult évi július 5-én Félegyházára vetődött és betérve Szabó Károlyné korcsmájába, ott a korcsmárosné heves tusa után többszöri készsúrással meggyilkolta és 5 frt. értékű tárgyak elrablása után Félegyházáról megszökött. Azon mentésege, hogy midőn a korcsmárosné elhalásra kényszeríteni akarta, ez őt egy késsel támadta meg s ő akkor határozta el annak meggyilkolását és kirablását, alaptalannak bizonyult be, mert a bűntény színhelyén feledett véres bicska több tanúnak vallomása szerint nem a korcsmárosnéé volt; miből

önkényt következik, hogy vádlottnak kellett őt saját bicskájával megtámadni.

Ezen esemény után 4 napra vádlott Fehérváron Hammer Jánosné korcsmájába tért be és rablógyilkossági szándékkal utána ment a pincébe borért ment korcsmárosnének, azt torkon ragadta, fojtogatta, de annak ritka lélekjelenléttel sikerült kezeiből kiszabadulni. Vádlott tagadván, hogy Hammernét meggyilkolni szándékában volt, csak annyit ismert el, hogy rablásának végrehajtása végett a fojtogatás által tehetetlenné tenni s a pincébe lezárni akarta; azonban beigazolhatott, hogy midőn ekkor vádlott megfutamasában elfogatott, kezében egy nyitott bicska volt, a városi kapitány s egy hadnagy előtt pedig ugyanakkor a gyilkossági szándékot nyíltan beismerte.

E két főbenjáró bűntényen kívül vádlott ellenében még több, részint egyszerű, részint minősített tolvajlások s egy vándorkönyvnek meghamisítása merültek fel, mely bűntényeket töredelmesen be is vallotta.

Török Zsigmond kir. ügyész és Magyar László ügyvéd által előadott vád- és védbeszédet után, Kormos Antal a Szabó Károlynén elkövetett, a Hammer Jánosné megkísérlett rablógyilkossági, úgy a több rendbeli egyszerű s minősített tolvajlasi és okmány hamisítási bűntényekben bűnösöknek mondatván ki, 20 évi súlyos börtönre ítéltetett. Kóbor életmódja, a tolvajlásnak már a katonaságnál kezdett szokásos gyakorlása s a nagy bűnhalmazat súlyosító körülménynek, töredelmes bevallása pedig, mely nélkül a félegyházi eset talán ki sem derítettett volna, enyhítő körülménynek tekintetett.

Török Zsigmond kir. ügyész, miután vádlottra halálbüntetést indítványozott, az ítélet ellen fellebbezést jelentett be, ellenben vádlott, valószínűleg mert nem sokáig tengi már hitvány életét, a 20 évi börtönbüntetésben megnyugodott.

Nyilatkozat.

A „Kecskeméti Lapok“ 17-ik számában „A kecskeméti iparegylet“ című az egylet keletkezését és életét ismertő cikk jelent meg.

Az iparegylet keletkezése és fenállása ótai élete részletesen, tárgyilagosan, hiven van e cikkben leírva, azt mindenki elismerte és kell elismernie, ha csak az igazság előtt be nem akarja fülét és szívét zárni, vagy elfogultságból az igazságot el nem akarja tagadni.

Mi a cikknek szellemét egészen osztjuk és azt minden részben igaznak tartottuk.

Azonban nem így az iparegylet választmánya, mely „Kecskemét“ 20. számában megjelent Nyilatkozatában, nagy hatalma érzetében a „Kecskeméti Lapok“-ra végérvényesen döntő kárhözvátó s a lapot megsemmisítő ítéletet elmenyörögte.

Ehhez azonban semmi közünk, az a „Kecskeméti Lapok“ dolga.

Hanem a „Kecskemét“ 23. sz. mellékletűl „Több iparos“ aláírásával megjelent Választ nem hagyhatjuk szó nélkül.

Nem tudjuk, hivatalos vagy hivatlan prókátorául szegődött-e a „Több iparos“ az iparegyletnek, de mivel azt veszi pártfogásába, azt kell

TÁRCA.

Modern dolgok.

— Novella. —

Irta: Bagi László.

(Vége.)

— Igaz uram, — mondá a zsidó furcsa ábrázattal, nem tudván sirjon-e vagy nevesse.

— Zárja be boltját s rohanjon a rendőrséghez, mondja, hogy Péterfi Sándor bútorait összetörte, s hogy örült dolgokat beszél. Ezt a levelet adja be útközben a kávéházba a pincérnek, az majd címéhez juttatja.

A kereskedő remegve nyúlt a pénz és levél után.

— Minden úgy lesz, nagyságos uram.

A kalandor elhagyta a boltot, s magában megelégedve mondá: „most haza megyek, szolgáltnak kiadom rendeleteimet, azután távozom.“

Ezzel füttyörészve vette útját haza felé, mint a ki dolgát legjobban végezte.

A kereskedő bezárván boltját, a levelet beadta a kávéházba, azután sietve távozott a rendőrséghez.

Péterfi Sándor, miután a kávéházba lépett, egy székre vetette magát; zavart, mondhatni dült arca mindenkinek feltűnt, annál is inkább, mert eddig mindenki, mint szívélyes és előzékeny embert ismerte, mint kinek nincs oka dült arccal lépni az emberek közé.

Ezt ő maga is észrevette, s izgatottságát csil-

lapítani akarta s a helyi lapot vette kezébe, bár tudta, hogy nem fog benne szórákozást találni. Ami abban először szemébe tűnt, ez volt:

„Dániel Laura és Batár József, jegyesek.“

Ingerülten szakítá el a lapot, mi még nagyobb feltűnést okozott.

Kezdték furcsákat gondolni róla.

Ekkor a pincér kis levélkét kézbesített neki, mit midőn elolvasott, egy pillanatra halvány lön, s ezután egy örült dühével szakítá szét azt is, — s botját és kalapját otthagya, födetlen fövel rohant ki az utcára.

Ama kis levél Batár névjegye volt, melyen ez volt írva:

„Uram! Becsületes ember nem várja be, hogy valakit az oltárnál löhessen föbe. Batár József, lakik Mező-útea, 19 sz.“

... A kik e jelenetet látták, sietve újságolták boldognak boldogtalannak, hogy Péterfi Sándor megörült.

Az pedig a Mező-útea 19-ik számú házba érve Batár lakására rohant, s a szolgától ura után tudakozódott.

— Uram, — mondá a szolgál, mialatt beretvált arcán egy vonás sem változott, — Batár úr szobájában van, de magára zárta az ajtót.

— Oh! a gyáva, — kiáltott fel Sándor, mialatt az ajtóhoz rohant, s azon dörömbözni kezdett.

A szolgál, szemével egyet hunyoritván, utasításához képest rendőrökért futott, mondván, hogy egy fenyegetőző örült van ura lakásán, ki ott mindent összetör.

A rendőrség több felől levén értesítve, sietett Sándort elfogni, mi azon percben meg is történt,

midőn az, az ajtót betörve a szobába lépett, hol bámulatára senkit sem talált.

A szerencsétlenséget nemsokára mindenki tudta.

— Tudja-e uram, — mondá a fentebb említett kávéházban egy úr szomszédjához, — mi Péterfi Sándor rögeszméje?

— Valóban kíváncsi vagyok.

— Képzeld, lehet-e ennél bolondabb rögeszme, azt képzeli, hogy — ő nem örült.

— Ah! akkor ő a legveszedelmesebb örült, kiről valaha beszélni hallottam.

V.

Egy éden volt szívében Laurának minden üdvével, — egy pokollá változott az most, minden gyötrelmével.

Elválasztották szerelmesétől; le kellett mondania a reményről, hogy valaha boldog lesz; hozzá kellett mennie egy emberhez, kit nem szeretett, kit gyűlölt.

Nem volt elég.

A sorsnak reá nehezedeő átka meg lett toldva. A kinek azt mondta — „halott vagyok reád nézve“ halott lett az egész világra nézve. Előhalott, kinek homlokára írva látta képzeletében: „meghaltam, te miattad.“

És az ő szíve még sem szakadt meg! Nem volt szabad megszakadnia! — hisz ő legjobban szeretete atyját a világon!

Hozzá kellett neki szokni az eszméhez, hogy ő nem sokára azt fogja esküdni annak a gyűlölt embernek, hogy „szeretem“; meghatározni, hogy milyen legyen a szalag azon a ruhán, melyben ezt elmondandja.

hinnünk, hogy a cikkírók az iparegylet tagjaiból kerültek ki.

Az elterdítések, a valótlanágokból, a leggyalázatosabb személyeskedésből álló és a cikkírókat eléggé jellemző miveletlen hangon írt cikkekre nincs szavunk, megvetéssel elítélte azt minden mivelt ember, mi csak azt szégyeneljük, hogy ily hangon iparosok írhatnak.

De van e Válaszban egy pont, mit hallgatással nem mellőzhetünk.

A Válasz midőn meutegeti az iparegyletet, hogy a bécsi világtárlaton csak 8 iparos képviselteti magát, mentségül felhossa, hogy Kecskeméten 1500—2000 iparostól alig 300-an vannak az egylet tagjai és a 8 kiállító is azon csekély számból telt ki, míg azon 1200—1700 iparos, kik előtt az egylet Australia, nem küldöttek semmit; és pár sorral alább dicsekednek, hogy az iparegylet tagjai értelmesebbek, mint a többiek, mert inkább van alkalmuk ismereteket szerezni.

Hogy a világtárlatra miért nem küldtünk semmit, itt és a Több iparosnak nem tartozunk számolni.

Hogy tagjai értelmesebbek, arra azt feleljük, hogy az öndicséret... de engedje meg a tisztelt Több iparos, hogy ezt egyszerűen tagadjuk és ezen állításaikat is üres dicsekvésnek és valótlanágoknak nevezzük.

A mi végre azt illeti, hogy előttünk az iparegylet Australia, ezen tény jobban és tökéletesen igazolja a megítélésünk cikk igazságát, hogy kell az egyletben valami hibának, valami bajnak lenni, a mi okból 2000 iparostól csak 300 válik annak tagjává, és 1700 kívül marad.

Ezen ok, ezen hiba pedig az, hogy az iparegylet az egész világ tudtára, minden tagadás dacára is pártoskodik és ott néhány magával nagyon megelégedett iparos úr szenvedélyeskedik és zsarnokoskodik.

Tegyék csak az iparegyletet azzá, mivé annak lenni kellene, majd a kimaradtak is szívesen beiepünk.

„Még több iparos“ az 1200—1700-ból.

Válasz a „Válaszra.“

A folyó évi April 27-én megjelent „Kecskeméti Lapokban“ „A kecskeméti Iparegylet“ című cikkben ezen sorok olvashatók: „Az Iparegylet jegyzőkönyvei tanúskodhatnak, hogy egy gyűlésben egyik céhnek akkori céhmestere, és egy másik iparát szorgalmasan üző iparos az egyletbe nem vétetett fel, mert mindkettő ismeretes deákpárti érzelmű volt.“

Ezen sorok szórul szóra igazak.

Azonban „Kecskeméti“ 23. száma mellékletében megjelent Több iparos mivelt, világlátott iparoshoz méltó hangon írt Válaszában, ezt tagadja.

„Hyesmi — úgymond — nem történt; hanem igen is emlékszünk rá, hogy az, kit cikkíró is ért, derék szorgalmas iparos egyéni nézetből eredő különvéleménye miatt sajnálatunkra kilépett, — a másik pedig ugyan e közgyűlés határozata folytán — mint nem közénk való egyszerűen kizárattott. Tény

A napokat óriási sebességgel látta tűnni, ama nap pedig, mint kísértő rém, mindjobban közelgett. A sors átka, mely reá nehezült, mind súlyosabbá lett. Oh! hogy nem menekülhetett előle!

És azon a napon mosolyognia kellett az érkező vendégekre, kik szerencsekívánatokkal léptek elébe; vissza kellett fojtania könyeit, mik szívében háborogtak, mint egy fellázadt tenger!

Atyja nem tudta nézni ezt a jelenetet, úgy érezte, mintha egy jéghideg kéz húzódnék végig a szívében. Kiment a kertbe, s egy félreeső helyen tépte haját! Oh, bár annak az embernek a szívét téphetné úgy!

Egyszerre valaki hátulról vállára tette kezét. Majd leroskadt alatta.

Egy férfi lépett elébe; magas, barna ember volt, kinek minden izma erőt árukt el; a kezében levő fók mintegy bizonyítani látszott, hogy nem jó kezeügyébe esni, mikor haragszik. Pitykés kék kabátja ki volt gombolva, hogy látható legyen hófehér ingén lefutó aranyláncza. Sarkantyúja pengett csizmáján, mikor földrengető lábait a földre tette. Dániel Károlynak rokona volt, s épen az ünnepélyre érkezett a szomszéd megyéből, hol mint csendbiztos működött.

— Mi az Károly? Te sirsz? Ugy látom, hogy ezek nem épen örömkönyvek.

— Oh, barátom, rokonom. Te kimenttél a veszélyből, s én ismét belelöktem magam abba.

— Hogyan?

— Azt a váltót el kellett volna égetned, s nem hozzám küldened. Elvesztettem az útczán, egy gazember megtalálta...

— S leányod kezét kérte, ugy-e?

— Igen.

tehát, hogy ezen elmélkedésben cikkíró tudatlanságát árulta el.

Ajánljuk: tudakozódjék jobban jövőre, ne alapítson mendemondákon, és meg fog győződni, — ha ugyan meggyőződve nincs, — hogy ez esetet rosszul sügták tollába.

Kegyes engedelmeivel a Több iparosnak ez megtörtént és velünk megtörtént dolog, tehát mi nagyon jól sügtük a cikkíró tollába.

Mint hogy minket be nem vettek, így az egylet tagjai nem lévén, azon sajnálatra kilépett tag sem lehetünk.

Ha a kizárás alatt a be nem vételt értik a Több iparos, arra megjegyezzük, hogy iparunkat ma is folytatjuk, és sem mi el nem szöktünk iparunktól, sem az minket el nem hagyott, egyéni becsület dolgában pedig az egylet egyik tagjánál sem állunk hátrább, így más ok nem volt a be nem vételünkre, mint ismeretes deákpártiságunk.

A mi azon kifejezést illeti, hogy nem közénk való, nehéz válaszolni, és igen ügyetlen prókátora az egyletnek a Több iparos, mert arra nagyon kiméletlen és mégis jogosult viszonzással felelhetnek.

De nem tesszük, az iparegylet igen számos tiszteletreméltó tagjai iránti becsülésünk, — de figyelmeztetjük az egyletet, hogy az ily fogadatlán prókátorokat utasítsa rendre.

Mert az egyletnek vannak megrovott és már több — fogságot szenvedett tagjai is.

Megbühnődtek. — Jól van. Ne piszkáljuk.

De akkor a fedhetlen erkölcsű iparost be nem venni, és még sértegetni: igen nagy ügyetlenség.

A be nem vett két iparos.

Helybeli újdonságok.

V Igen szépen kérjük H. J. urat, hogy midőn lapunkat elolvasásra méltatja, szíveskedjék nem fekete szemüveget használni és több figyelemmel, még több jóakarattal tartalmát megbirálni, akkor nem fog oly retentő felségsértést kiolvasni a mult számunkban megjelent eme kis közleményből: „A Cserepesnél tervezett építéshez is nem sokára hozzá lehet fogni, csak arra lehetnek kíváncsiak sokan, hogy a városi közönség addig, míg e célra Peszér-ürbő árával rendelkezhetik, honnan fedezi ezen építkezés költségeit akkor, a midőn a pesti ház építésre szükséges összegek előteremtése is elég gondot okoz.“ Hát hol van itt a város hitelének megrontani akarása, hol itt a roszakarató izgatás, hát már kíváncsiaknak sem szabad lennünk, hogy költségeink honnét fedeztetnek; hát nem szabad egy nagy kölesön felvételénél még aggodalmaskodnunk sem? Bizony a mézből is mérget szívó pók találhat izgatást fentebbi sorainkban.

V A r. kath. nagytemplom ajtója fölé függesztett, a váci megyés püspök úr ő nagy méltósága megérkezését üdvözlő versezt, és üvegborítékának a keretből eltűnésére vonatkozó roszakarató és izgalmat előidézett azon hirre, miszerint a verseztet egy ref. vallású egyén ütötte volna le, kötelességünknek tartjuk kijelenteni, miszerint a fentebbi hir merő roszakarató kohlomány, mert egy a párkányzatról levált darab zúzta szét az üveget

— Szeretnék annak az embernek a szemébe nézni.

Ezzelsietve távozott a kertből, be egyenesen a terembe, hol a vendégek ünnepi pompában vártak.

Nemsokára a vőlegény is megérkezett. Kegyes mosolylyal fogadta a szerencsekívánatokat. A csendbiztos Szepire szegzett szemekkel nézte a jelenetet. Az épen a menyasszony elé akart lépni, midőn elébe lépett.

— Megálljon uram, én még nem kívántam szerencsét önnek.

Szepe boszankodva nézett reá.

— Én Cs... megye csendbiztosa vagyok, kinek bizonyos Déli János, ismert csaló elfogatása már rég ki van adva, — e csaló ön uram!

A teremben az elszörnyedés zúgása hangzott,

— De uram, ön téved...

— Semmi esetre, valaki menjen rendörökért.

Szepe menekülni akart, de a csendbiztos keze vaskapocs gyanánt tartá, míg másik kezével zsebeit kikutatta, s az azokban talált tárgyakat magához vette.

Szepe minden ellenzése, lármája, daczára be-kisértetett. A rendőség előtt elhagyta türelme végkép.

— Jól van, meg akartam kimélni Dánielt, de most mindent elmondok; — uraim, tárcámban egy váltó van, melyet Dániel úr hamisított!

A tárczát, mit a csendbiztos átadott, kiküldték, de nem találtak benne váltót, mely hamis lenne. A csendbiztos pedig megesküdött, hogy azt a váltót nem látta a tárcában!!

Szepe sirt dühében.

és ütötte azt le, a lebulított darabokat szemtanú Fehér István úr szedte fel.

V A váci megyés püspök ő nagyméltósága által megtartott úrnapi körmeneten jelen volt a városunkban időző gróf Huyn Magyarország katonai főparancsnoka is, az itt szállásoló katonaság élén.

V Nagyt. Tatay András halálával megürült tanári székre, mint értesültünk, Nagy Ferenc jeles készütségű ifjú választott meg ref. főiskolai tanáru.

* Kállay Ágoston II. tizedbeli lakos tegnap mult egy hete, tanyájára kimenvén, midőn onnan oly szándékkal jött haza, hogy a szolnoki közön túllévő csordajárásban legelésző lovai mellől testvérét haza küldendi, útközben eső egyik kocsmában megrészegedett s a szolnoki közön belefodult kocsihoz egy szállóárokba, hol másnap reggel halva találtatott. Hullája orvosrendőri boncolás alá vétetett.

Szerkesztőségi rózsák.

No hiszen kijutott nekünk a mult héten, ugyan csak bőségesen szállt az áldás minden oldalról árva fejünkre.

Csupa gyönyörűség, igazi boldogság ez a szerkesztőség, kivált vidéki városban.

Midőn félév előtt a „Kecskeméti Lapok“ szerkesztést elvállaltam egy percre sem éltem csalódásban, tudtam, hogy szerkesztői pályám, igen szép számú jó barátaim (?) által tövisekkel gazdagon be fog hintetni.

Hiszzen négy-öt év alatt a nélkül, hogy egyetlen szót irtam volna, vagy gyalázatos személyeskedő bántalmaikra valaha feleltem volna, minden zug- és személtap töltve volt bántalmazások- és ellenem csúf személyeskedésekkel.

Nem törődtem vele.

E lapok szerkesztésem alatt megjelent első számában megígértém: „hogy igyekezni fogunk, sőt határozott szándékunk kerülni minden személyeskedést, személyekkel csak annyiban fogunk bajlódni, a mennyiben a személy az ügytől elválaszthatlan.“

Szavunkat megtartottuk.

Hanem laptársunk és tiszteletreméltó ellenfeleink sohasem tudtak tárgyilagosa maradni, mindig a személyekkel, mindig a szerkesztő személyével volt bajuk.

A mult héten egyszerre három megtámadásban, a leggyalázatosabb, a legszemtelenebb személyeskedésben részesítettünk.

A személyeskedést személyeskedéssel viszonzozzuk? hiszen nem mi kezdenénk, csak a kölesönt adnánk vissza.

Volna hozzá jogunk, anyagunk túl bőven. Lapunk közönségének egy része követeli, hogy az ily szemtelen aljas támadásokat, személyeskedéseket szó nélkül ne hagyjuk, a másik rész nem tartja e becstelenséget méltónak a válaszra.

Nehéz a választás, nehéz a helyzetünk.

Lapunk méltósága is követeli, hogy az ily személyeskedésre ne feleljünk.

De azon kérdés is felmerülhet, hogy tehát helyes-e minden alávaló személyeskedést szó nélkül

Már előbb kivallotta, hogy Péterfi Sándor nem örült, s csak ő fogta rá, kivallotta azért, hogy hadd lássa az is kedvese és családja gyalázatát! s most mindez hiában volt!

Péterfi Sándor szabadon eresztetett, — mi közben egymást okolták azok, kik legjobban rajta voltak fogvatartásán. „De hogy is lehet azt gondolni, hogy Péterfi Sándor örült legyen.“ „De mikor az emberek olyan ostobák s elhiszik, hogy valakinek az legyen rögeszméje, hogy ő nem örült.“

A csendbiztos magával vitte Szepit, hogy megyéje törvényszéke elé állítsa.

Mielőtt azonban elutazott, elment Dánielhez s egy összehajtott papirt adott át neki.

— Itt van, égesd el.

Dániel szomorúan sohajtott.

— Te hamisan esküdtél.

— Nem. Én csak arra esküdtem, hogy nem láttam. Mikor kivettem a tárcából, nem néztem oda. Megismertem a fogásáról.

— Oh! barátom, mennyi gyötrelmet álltam ki. Te a legjobb rokon vagy a világon.

... Laura önfeláldozása atyja hálájában, de főképp önmegelégedettségében lett jutalmazva. ...

* * *

Nem rég járt hire, hogy Batár Szepe több rendbeli „modern“ dolgok miatt öt évi börtönrre ítéltetett, mely idő épen elégséges lesz neki arra, hogy ezen „modern“ dolgokból egy csomót ismét kigondoljon, mikben csupán az a szerencsétlensége, hogy — rajtok veszt.

hagyni? midőn a gyáva személyeskedőkön úgy el lehetne a port verni, hogy kedveiket vesztenék más jövőre bántalmazni.

Most azonban csak maradjunk meg ígérletünk-nél és vegyük sorba a támadásokat.

N-ro primó.

Mint hangjára legilletelmesebbet első helyre tesztük a „Kecskemét” 23. számában mértékjegy alatt megjelent „A kecskeméti nőegylet közgyűlése után” című cikket, melynek írója midőn a „Kecskeméti Lapok” 22-ik számában név nélkül megjelent „A nőegylet közgyűlése és elnök-választás” című senkit személyében nem sértő cikk effeh, az egyáltalán nem bántalmazott pártot, midőn hivatalosan pártfogásába veszi, egyúttal elég vastagon személyeskedik a szerkesztő ellen és ki akarja találni a cikk íróját, vagyis azt a szerkesztőnek tulajdonítja.

Igen, a cikket mi irtuk, nincs okunk azt eltagadni még akkor sem, midőn az igen t. cikkíró úr azt gyáva lovagiatlanságnak nevezte.

Lovagiasságot öntől nem tanulok, a nőket nem, de tetteiket szabad, sőt nyilvános tetteiket meg is kell bírálni, azonban tetteiket is elhallgatam és ezzel eleget tettem a lovagiasságnak.

Azonban midőn meggyőződésünket határozottan mindenki irányában kimondjuk és mentegetni magunkat nem szoktuk, nem szeretünk félreértetni.

Az „ellenpártot”, mint a cikkíró nevezi, a legtávolabbról sem volt szándékunk sérteni és azt cikkünkkel kiolvasni csakis roszakarattal lehet.

Határozottan meg van cikkünkben említve, hogy „7—8 úrnő” és „néhány tagjainak” ármánykodása ellen szólaltunk fel, a kik „a meg nem engedhető eszközökről” is adhattak volna felvilágosítást.

Azért bizton tudtuk, hogy ez oldalról felszólalás nem fog történni cikkünk ellen, mert érdeklükben van ez ügyet nem szellőztetni.

Tehát felszólalás történhetett félreértésből és a körülmények nem ismeretéből.

A legnagyobb megfontolatlanúság volt a tisztelettel cikkírótól, sőt ügyetlenség azon általunk igen t. úrnőnek védelmezése, a kit a legtávolabbról sem volt szándékunk sérteni és kinek sértését cikkünkkel kiolvasni éppen nem lehet és ezt a félreértést őszintén sajnáljuk.

Mi azon tisztelet úrnőnek lapunkban tett nyilatkozata folytán valóban hittük, sőt teljesen meg voltunk győződve, hogy megválasztása esetében sem fogadják el, nem fogadják el az elnökséget, tehát ez esetben új választás lett volna szükséges, a mi pedig csakugyan nem volt kívánatos, ezért is fejeztük ki mi örömünket a választás eredménye fölött.

Azt hiszem, mi több tisztelettel viseltetünk azon úrnő iránt, midőn szavának hitelt adtunk, — mint védelmezője, ki felteszi róla, hogy még nyilatkozata után is elvállalta volna az elnökséget.

Azért igen kár volt a cikkírónak azt olvasni ki a mi sorainkból, a mi abban nem volt; hanem nem csuda, mikor, hogy bántalmazásra több oka legyen, a mi ott írva volt azt is kihagyja.

Mi hatalmas fegyvert farag ellenünk a tisztelt Don Quixott azon sorainkból is, hogy „az elnök

az ellenpárt nélkül sőt ellenőkre is az egyelettől minél virágzóbbá tegye” — hát nem látta elolvasni t. lovag az előző sort is, mely így hangzik: „ellenfeleivel szövetkezve az ő köiremüködé-sükkel ha lehet, és ha ők is akarják” stb.

Hajh! de mikor így esattanósabb volt.

Végül azon személyeskedésre, hogy magam érdekére gondolva egy férjhez alarendeltségi viszonyomnál fogva, annak nejenek a mézes-madzagot oda dobom: feleletem az, hogy senkinek alarendeltje nem vagyok, és annyira soha sem leszek, hogy meggyőződésemet és az igazat mindig ki ne mondjam. Azon úrnő valóban elismerésemért viselte magát, és a közohajtásnak adtam kifejezést, midőn ezt megemlítettem; és bár férjének nem igen szoktam mézes-madzagot nyújtogatni, — de az igazságot és érdemet mindig s mindekinél elismerem.

A cikkírónak igen kár volt ez ügyet magáévé tenni és magát ez ügybe beleártani; azonban igen helyesen tett, hogy magát meg nem nevezte, mert ha nevét a cikk alatt látja a kecskeméti Deákpart, nagy csudálkozva és nagyot nézve fejét rázva kérdezné: „Et tú mi fili brúte?!”

N-ro 2-do.

A „Kecskemét” 23. száma mellett megjelent Válaszban Több iparos — a „Kecskeméti Lapok” 17-ik számában megjelent „A kecskeméti ipar-egylet” című cikkünk — „szamárrugással” kezdett, a piaci kofáktól és a piaci naplopóktól eltanult hangon, a legszemtelenebb, a legaljasabb kifejezések közt, undok, mérges, büdös, fekélyes nyálaikkal köpdöstek felém, de szél alul állván, a szél minden undokságaikat saját arcaikra és szemekbe csapdosta vissza.

N-ro 3-ia.

A „Kecskemét-vidéki Közlöny”-nyel, — mint-hogy minden illedelmet, becsületet, lábbal tapodó legalávalóbb bántalmazásait méltólag visszatorolni a magyarnyelvben nincs illő kifejezés, — a csereviszonyt ezennel megszüntetem és becsületlen irka-lírkáiról soha tudomást venni nem fogok.

Szücs Imre,
szerkesztő.

Tudósítás a kecskeméti hetivásárról.

Péntek, 1873. Junius 13-án.

Búza (pozsonyi mérő) 6 frt. 80 krtól 7 frt. 40 krig. Kétszeres (p. m.) 5 frt. — krtól 6 frt. — krig. Rozs (p. m.) 4 frt. 60 krtól 4 frt. 90 krig. Árpa (p. m.) 2 frt. 80 krtól 3 frt. — krig. Zab (p. m.) 1 frt. 86 krtól 2 frt. — krig. Kukorica (p. m.) 3 frt. 60 krtól 3 frt. 80 krig. Burgonya (p. m.) 1 frt. 50 krtól 2 frt. — krig. Hízott lúd 5 frt. 50 krtól 6 frt. 60 krig. Liba párja 2 frt. 20 krtól 3 frt. 50 krig. Pulyka p. 2 frt. — krtól 3 frt. — krig. Kacska p. 1 frt. 20 krtól 1 frt. 80 krig. Csirke ölnivaló — frt. 34 krtól — frt. 90 krig. Marhahús fontja 24 krtól 26 krig. Borjúhús 32 krtól 36 krig. Juhhús f. 20 krtól 24 krig. Sertéshús f. 30 krtól 32 krig. Tiszta zsir f. 46 krtól

48 krig. Vaj 70 krtól 76 krig. Szalonna f. 36 krtól 38 krig. Bor 1872-ik évi termés akója 11 frt. — krtól 14 frt. — krig. Veres bor (siller) akója 14 frt. — krtól 20 frt. — krig.

Felelős szerkesztő: **Szücs Imre.**

NYILTTÉR.

Ismertetése a kecskeméti „József gözmalom” udvarában felállított uszoda-fördőnek.

Az uszoda-fördő egy körül épített 20 öl hosszú, 3 öl széles és 3 lábtól 5 lábíg mély, kristály tiszta, örökké folyó s mintegy 6000 akó vízzel telt medencéből áll.

A víz tisztaságát egy 380 öl hosszú folyóka és a gőzgép tömörítője eszközli; ez utóbbi ép azon szolgálatot teljesítvén a víz épsége s az előbbi folyóka pedig a víz tisztításánál, mit az embernél a vér örökké ép és tisztán fenntartásánál a szív és az erek eszközlének.

A víz ilyen forgása pedig következő mennyiségben történik:

A gép tömörítője 7—800 akó vizet szükségelt óránkint, ezen vizet $\frac{7}{8}$ részében az uszoda-fördő medencéjéből és $\frac{1}{8}$ részt a kutakból szívja magához és bocsátja a 380 öl hosszú folyóra, a honnan az, a körülbelül 6000 akó vizet tartalmazó medencébe egy földalatti bő forrásként, mint a világon a legtisztább víz, bugyog fel. Az egész tömeg vizet illetően körüljárásával, 24 órában mintegy 3-szor fordulván meg, abból egy nagy rész t. i. a mennyivel óra- és naponkint a 6 nagy kútból szaporítottatik, a kazán által emésztetik fel és másrészt az útcára folyattatik el.

Ez lenne hű, rövid leírása és ismertetése a „József gözmalom” udvarában felállított uszoda-fördőnek, hozzá téve ehhez még azon megjegyzés, mikép az úzás, fürdés eme helyiségben minden megkívántató kényelemmel van ellátva.

Tóth József.

Köszönet-nyilvánítás.

Folyó évi február 15-én a monostori pusztában fekvő földbirtokomon egy 12 öl hosszú és 4 öl szélességű újonnan épült 3 ökörral és több gazdasági eszközeimmel porrá égett ököristállóm, Gyenes Sándor úr által, a „Tisza” biztosító-társulatnál 500 forintig biztosítva levén, a biztosított összeget minden lerovás nélkül megkaptam, melyért midőn a biztosító-intézet igazgatóságának hálás köszönetet mondok, az intézetet gazdálkodó társaim figyelmébe ajánlani kötelességemnek tartom.

Kecskemét, 1873. jun. 10.

Török Imre.

H I R D E T É S E K.

Mezei gazdáknak, malom- és szénbánya-tulajdonosoknak

ajánlja a cs. kir. szab. reichenaui vászonárú gyáraktár

LŐW DÁVID és Társ

Pesten, Thonet-udvar,

jól rendezett árúraktárát, úgymint gabnaponyvát, gabna-, gyapjú-, liszt- és szenes-zsákjait esinvatból, vitorla és Jute-vászonból.

Miután az itteni piacon mi bírnunk az angolországi legnagyobb Jute-gyár raktárával; emélfogva azon kellemes helyzetben vagyunk, hogy t. cz. megbízóinknak a legpontosabb szolgálat mellett a legjutányosabb árakat szabhatjuk meg.

2—2

Ruha- és szalmakalap-tisztítás.

Van szerencsém értesíteni a n. é. közönséget, mikép lakásomat a régi sétatér mellett levő Dékány Mihály-féle házba tettem át. Elfogadok mindenemű **ruha és szalmakalap tisztítási munkát**, valamint **szalmakalap festését is** gyors elkészítés és olcsó ár mellett.

2—2

Ifj. Fodor Sándor.

Hirdetés.

Alólírott tiszteletteljesen értesitem a n. é. közönséget, hogy a 2-ik tizedben szél-útcában 577. sz. a. levő házamnál, az új gazdasági gözmalom szomszédságában, egy teljes **éres- és fakoporsó** raktárát rendeztem be, melyben folyton kaphatók a legkisebbtől a legnagyobbig 14 főtől 160 főtig, nemkülönben mindenemű és áru fakoporsók is.

Továbbá kaphatók nálam báli, lakodalmi vagy temetkezési alkalomra székek 100-ával 3 frt., 50-ével 1 frt. 50 kr. használati díjért, a kik pedig koporsót nálam vásárolnak, e kölcsönzési díjnak csak felét fizetik.

Magamat a n. é. közönség szíves pártfogásába ajánlván, maradok Kecskeméten, alázatos szolgálója,

Péntek János,

asztalos.

Nyomatott Kecskeméten, Tóth Lászlónál. 1873.

Oppolezer tanár, rector magnificus s bécsi közkörodai tanár úr bizonyítása szerint, az

Anatherin-szajviz

cs. kir. udvari fogorvos Popp J. G.-től Bécsben, Stadt, Bognergasse 2. sz., legjobb szer a

fogak épentartására,

s úgy általa, valamint számos más orvos által is **fog- és szájbetegségek** ellen gyakran rendeltetik.

Egy palaezk ára 1 frt 40 kr. o. é.

Dr. Popp J. G.

Növény-fogpora.

Anyira tisztítja a fogakat, hogy mindennapi használata által nemesak az oly alkalmatlan borkő távolítatik el, hanem a máz fehérsége és fiomsága is gyarapodik.

Egy doboz ára 63 kr.

Kaphatók: *Kecskeméten:* Milhoffer J. gyógyszerésznél; *Nagy-Körösön:* Crazler, Miszáry F. és Rudy gyógyszerészeknél; *Czepléden:* Persay A. gyógyszerésznél; *Szolnokon:* Horanszky A., Scheftsik J. gyógyszerészeknél; *Csongrádon:* Jeszenszky gyógyszerésznél; *Félegyházán:* Hoffer A. gyógy-nél; *Kis-Körösön:* Gubás gyógyszerésznél; *Szabadszállásán:* Rosnyay M. gyógyszerésznél; *Kan-Szent-Márton:* Farnek gyógyszerésznél.

Oppolezer tanár, rector magnificus s bécsi közkörodai tanár úr bizonyítása szerint, az